

עבר שבוע מאז פטירתו של שבי חברנו היקר. מחבקים אותך ציונה ואתכם מירית ולוטן וכואבים עימכם. בית כפר הנשיא.

אבא

לא רוצה להיפרד.

לא ממך.

איך אפשר להיפרד מהנשמה התאומה שלי, הלב שלי?

מי ייתן לי את החיבוק החם והמכיל כשאני מגיעה הביתה, ויחייך חיוך מאוזן
לאוזן, כאילו שנים לא נפגשנו?

איך כל פעם שהייתי מתקשרת היית אומר לי "בדיוק חשבתי עלייך, איזה חיים
ארוכים". וכשאתה היית מתקשר, זה היה בדיוק אותו הדבר. כי פשוט קשה
להסביר עד כמה אתה חלק ממני. הנשמה שלי. מרגיש אותי מרחוק וקורא אותי
בלי שאצטרך להגיד מילה.

מי שמכיר אותי יודע עד כמה אני קשורה אליך, קשר שאי אפשר להסביר
במילים. תמיד הייתי מתגאה בך- בכל מקום וזמן.

ועכשיו, עכשיו כואב לי. לקחו לי חלק מהלב.

אני לא יכולה להיפרד ממך, זה לא הגיוני, לא עכשיו.

כמה ניסיתי להסביר לך בימים האחרונים שאתה חזק וגיבור, ושאני יודעת
שעשית בשבילי הכל. בכוחות אחרונים ענית לי שגם אתה אוהב אותי. וכל הזמן
ביקשת, שהכי חשוב לך, שאשמור על איתי. כמה חיכית לו, ואיזה כיף היה
לראות את החיוך שלך כשראית אותו, גם כשכבר שום דבר לא שימח אותך.

אבא,

איך ממשיכים מכאן?

אתה לצידי בכל שלב בחיים, לא עזבת אותי לרגע.

אז מה עכשיו?
 מי ישמור עלי? עם מי אתייעץ? מי ירגיע אותי?
 זה לא אמיתי שאתה לא פה, נכון?
 ומה נגיד לאיתי? איפה סבא שבי שהוא כל כך אוהב ומחובר אליו?
 אני יודעת ובטוחה שאתה שומר עליו ועל כולנו מלמעלה.

אבא, תשמור על אמא, ותדע שגם אם היה לה קשה, היא לא עזבה אותך ותמיד
 אהבה ותאהב אותך ורק אותך.

אני לא יודעת איך ממשיכים מכאן, איך מתחילים חיים בלעדיך, אבל אני יודעת
 שבזכותך אני מי שאני היום, ושתמשיך ללוות אותי תמיד, כי יש דברים שאי
 אפשר להפריד ביניהם.

אבא שלי, שבישון שלי,
 נח על משכבך בשלום.
 מקווה שאתה עם סבתא שכל כך התגעגעת אליה, ושהיא שומרת עליך.

אוהבת אותך,
 והלב כואב מגעגועים.
 מירית, מיתוש שלך.

